

Poznań, 2020-01-07

WOJEWODA WIELKOPOLSKI

PODPIS ELEKTRONICZNY
KN-L4131.1.564.2019.7
ZWERYFIKOWANY W DNIU

2020 -01- 07

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

WYNIK WERYFIKACJI:
WAŻNY/NIEWAŻNY/BRAK MOŻLIWOŚCI WERYFIKACJI

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr XI/153/2019 Rady Miejskiej w Gostyniu z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Gostyń – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała nr XI/153/2019 Rady Miejskiej w Gostyniu w sprawie przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Gostyń została podjęta na sesji w dniu 28 listopada 2019 r. Jako podstawę prawną uchwały powołano: art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2019 r. poz. 2010).

Uchwałę doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 6 grudnia 2019 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje.

Uchwałą XI/153/2019 z dnia 28 listopada 2019 r. Rada Miejska w Gostyniu uchwaliła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Gostyń stanowiący załącznik do ocenianej uchwały, zwany dalej „regulaminem”.

Podstawą prawną podjęcia uchwały jest przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2019 r. poz. 2010 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, który upoważnia radę gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Jak wprost wynika z brzmienia art. 4 ust. 1 ustawy, regulamin jest aktem prawa miejscowego. Zakres przedmiotowy regulaminu określa art. 4 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym: „regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie:

- a) selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych obejmującego co najmniej: papier, metale, tworzywa sztuczne, szkło, odpady opakowaniowe wielomateriałowe oraz bioodpady,
- b) selektywnego zbierania odpadów komunalnych prowadzonego przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych w sposób umożliwiający łatwy dostęp dla wszystkich mieszkańców gminy, które zapewniają przyjmowanie co najmniej odpadów komunalnych: wymienionych w lit. a, odpadów

- niebezpiecznych, przeterminowanych leków i chemikaliów, odpadów niekwalifikujących się do odpadów medycznych powstałych w gospodarstwie domowym w wyniku przyjmowania produktów leczniczych w formie iniekcji i prowadzenia monitoringu poziomu substancji we krwi, w szczególności igieł i strzykawek, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, zużytych opon, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz odpadów tekstyliów i odzieży,
- c) uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
 - d) mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i worków oraz utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
- a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników lub worków;
- 2a) utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania”.

Ponadto, stosownie do zapisów art. 4 ust. 2a ustawy: „Rada gminy może w regulaminie:

- 1) wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a i b oraz określić wymagania w zakresie selektywnego zbierania tych odpadów;
- 2) postanowić o zbieraniu odpadów stanowiących części roślin pochodzących z pielęgnacji terenów zielonych, ogrodów, parków i cmentarzy odrębnie od innych bioodpadów stanowiących odpady komunalne;
- 3) określić dodatkowe warunki dotyczące ułatwienia prowadzenia selektywnego zbierania odpadów przez osoby niepełnosprawne, w szczególności niedowidzące;

- 4) określić wymagania dotyczące kompostowania bioodpadów stanowiących odpady komunalne w kompostownikach przydomowych na terenie nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi oraz zwolnić właścicieli takich nieruchomości, w całości lub w części, z obowiązku posiadania pojemnika lub worka na te odpady;
- 5) określić warunki uznania, że odpady, o których mowa w pkt 1 oraz w ust. 2 pkt 1 lit. a i b, są zbierane w sposób selektywny”.

Brzmienie powyższych przepisów jednoznacznie wskazuje, że katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku, jest zamknięty. Ustawodawca wyliczając komponenty uchwały ustanowił, że wyliczenie zamieszczone w art. 4 ustawy ma charakter wyczerpujący, zatem nie wolno zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść tego przepisu oraz że w uchwale tej muszą znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów art. 4 ust. 2 ustawy. Brak w regulaminie któregoś z wyszczególnionych ustawowo obowiązkowych elementów, podobnie jak i zamieszczenie postanowień wykraczających poza treść przepisu upoważniającego, stanowi istotne naruszenie prawa, przy czym niewyczerpanie zakresu przedmiotowego określonego w art. 4 ust. 2 ustawy skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności całej uchwały.

W § 5 ust. 3 regulaminu zapisano: „Dopuszcza się doraźne naprawy i regulacje tylko własnych samochodów, ale w sposób nieuciążliwy dla sąsiednich posesji”.

Organ nadzoru wskazuje, że kwestie dotyczące stosunków sąsiedzkich zostały uregulowane w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 ze zm.). W myśl art. 144 Kodeksu cywilnego właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które zakłócałyby korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Również NSA w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt II OSK 2012/12 stwierdził, iż regulacja dotycząca uciążliwości dla innych osób wkracza w regulację prawa sąsiedzkiego zawartą w art. 144 k.c. W wyroku tym Sąd również uznał, iż: „uzależnienie możliwości mycia i napraw pojazdów od braku uciążliwości dla innych osób i środowiska, (...) wkracza w regulację prawa sąsiedzkiego zawartą w art. 144 k.c.”. Z kolei w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r. (sygn. akt II SA/Sz 238/13) stwierdzono, że przepis art. 4 ust. 2 ustawy nie upoważnił gminy do wkraczania w stosunki sąsiedzkie i związane z nim obowiązki cywilne.

W § 11 pkt 2-4 regulaminu rada postanowiła, że do obowiązków właścicieli oraz osób, pod nadzorem których znajdują się zwierzęta domowe, należy:

- „2) zarejestrowanie psa w systemie trwałego znakowania polegającego na podskórnym wprowadzeniu elektronicznego nośnika numeru kodu identyfikacyjnego przez lekarza weterynarii. Psy, które zarejestrowano w poprzednim okresie poprzez nadanie numeru, uważa się za zarejestrowane;
- 3) w przypadku szceniąt – zarejestrowanie psa w okresie czwartego miesiąca od jego narodzin;
- 4) w przypadku nowo nabytego psa – zarejestrowanie w okresie pierwszego miesiąca od daty wejścia w posiadanie”.

W ocenie organu nadzoru powyższe zapisy naruszają prawo w stopniu istotnym, ponieważ wykraczają poza delegację ustawową zawartą w art. 4 ust. 2 ustawy. Równocześnie należy zwrócić uwagę, że obowiązek oznakowania psa wynika z przepisów innych ustaw i postanowienia regulaminu w tym zakresie stanowią nieuprawnione wkroczenie w materię tych regulacji. Z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy wynika, że kompetencją rady gminy jest określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, ale wyłącznie takich obowiązków, które dotyczą po pierwsze – ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi, a po drugie – ochrony przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W ocenie organu nadzoru w przepisie tym nie można doszukiwać się upoważnienia do nakładania na posiadaczy psów obowiązku polegającego „zarejestrowaniu psa w systemie trwałego znakowania polegającego na podskórnym wprowadzeniu elektronicznego nośnika numeru kodu identyfikacyjnego”. Tym samym organ nadzoru podziela stanowisko wyrażone w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 5/16 oraz powołanych w treści jego uzasadnienia wyrokach NSA z dnia 1 marca 2012 r., sygn. akt II OSK 2599/11 oraz z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 3132/13.

W § 12 regulaminu zapisano: „1. Na terenach przeznaczonych do użytku publicznego psy mogą być wyprowadzane tylko na smyczy, z tym że psy agresywne i psy ras uznawanych za agresywne (w rozumieniu odrębnych przepisów) oraz ich mieszańce muszą ponadto mieć nałożone kagańce i mogą być wyprowadzane wyłącznie przez osoby pełnoletnie. 2. Zwolnienie psa ze smyczy jest dozwolone jedynie w przypadku, gdy pies znajduje się w odległości co najmniej 100 m od terenów zabudowanych, pod warunkiem, że pies ma założony kaganiec, a osoba prowadząca go ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem”. Z § 13 ust. 1 regulaminu wynika natomiast, że: „Na terenie nieruchomości swobodne puszczanie psa dozwolone jest wyłącznie wtedy, gdy nieruchomość jest należycie ogrodzona w sposób uniemożliwiający jej opuszczenie przez psa, a ponadto niemożliwy jest swobodny dostęp na teren posesji osobom trzecim. W widocznym miejscu w pobliżu wejścia na teren nieruchomości należy umieścić tabliczkę ostrzegawczą o trzymaniu psa”.

Zdaniem organu nadzoru, powyższe zapisy regulaminu wykraczają poza delegację ustawową oraz stanowią niedopuszczalną modyfikację przepisów ustawowych i tym samym naruszają prawo w stopniu istotnym. Stosownie bowiem do art. 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2019 r. poz. 122 ze zm.), zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Zgodnie z art. 10a ust. 4 ww. ustawy zakaz ten nie dotyczy terenu prywatnego, jeżeli teren ten jest ogrodzony w sposób uniemożliwiający psu wyjście. Ustawodawca wskazuje wyłącznie na konieczność sprawowania kontroli nad psem podczas jego wyprowadzania. Należy podkreślić, że ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków na mocy regulaminu czystości i porządku – bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami – naruszają zasadę proporcjonalności. Ogólne upoważnienie dla rad gmin do określenia obowiązków właścicieli psów, odnoszących się do zasad utrzymania psów, pozostawiło radom gminy samodzielny dobór kryteriów różnicujących te zasady z uwagi na zagrożenie lub uciążliwość zwierzęcia dla otoczenia, a także z uwagi na ochronę przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Należy jednak podkreślić, że obowiązki właścicieli, o jakich mowa w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie mogą być formułowane dowolnie i dotyczyć wszelkich

spraw z zakresu ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Przede wszystkim prawodawcy miejscowemu nie wolno wkraczać w zakres materii ustawowej. Do tej materii należy zaś sprawa sprawowania kontroli nad wyprowadzanym (wypuszczanym) psem. Kwestię tę reguluje bowiem cytowany wyżej art. 10a ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt. Zgodnie z postanowieniami ustawy obowiązkiem właściciela jest zatem takie puszczenie psa, aby zachowywać nad nim kontrolę. Sposób w jaki ta kontrola będzie sprawowana jest już jednak prawnie irrelevantny (o ile nie godzi w zasadę humanitarnego traktowania zwierzęcia) i organ stanowiący gminy nie ma kompetencji do tego, aby modyfikować wskazany w ustawie obowiązek poprzez określenie sposobu jego wykonywania. Jeżeli zatem właściciel psa potrafi sprawować nad nim kontrolę w inny sposób niż przez trzymanie go na smyczy, na przykład poprzez wykorzystywanie umiejętności zwierzęcia wynikających z odpowiedniej tresury, to wymóg ustawy jest zrealizowany. Niedopuszczalny jest taki sposób kształtowania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który prowadziłby do penalizowania zachowania (pamiętać należy, że zgodnie z art. 10 ust. 2a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości nieprzestrzeganie obowiązku ustanowionego w regulaminie podlega karze), które jest prawidłową realizacją obowiązku ustawowego. Należy wskazać na pogląd NSA wyrażony w wyroku z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1492/12, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Postanowienia regulaminu czystości i porządku nie pozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji i tym samym niekiedy nadmierne, w rezultacie prowadzące do sankcji karnych, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane regulaminem środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego.

W ocenie organu nadzoru również cytowany powyżej zapis § 13 ust. 1 zdanie drugie regulaminu nie znajduje uzasadnienia prawnego. Rada gminy nie posiada bowiem kompetencji do określania wszelkich obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, ale wyłącznie takich, które dotyczą ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 7 kwietnia 2009 r., sygn. akt II SA/Op 62/09). Stanowisko to potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 446/15, w którym Sąd uznał, że wprowadzenie obowiązku oznakowania tabliczką ostrzegawczą posesji, na której utrzymywane jest zwierzę mogące stanowić zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzkiego nie mieści się w granicach upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W § 14 ust. 1 regulaminu rada postanowiła: „Psy wałęsające się bezpiecznie bez nadzoru właściciela będą wyłapywane, a kosztami zostanie obciążony właściciel psa. W przypadku niemożności ustalenia właściciela, pies zostanie oddany do schroniska.”

Zdaniem organu nadzoru, art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy nie zawiera upoważnienia dla rady do regulowania kwestii wyłapywania bezdomnych zwierząt, która powinna być uregulowana odrębną uchwałą rady gminy, wydaną na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt.

Należy również zaznaczyć, że na podstawie art. 11 ust. 2 cyt. ustawy o ochronie zwierząt zostało wydane rozporządzenie MSWiA z dnia 26 sierpnia 1998 r. w sprawie zasad i warunków wylapywania bezdomnych zwierząt (Dz. U. Nr 116 poz. 753 ze zm.). Powyższe rozporządzenie już w § 1 stanowi, że reguluje zasady i warunki wylapywania zwierząt domowych lub gospodarskich, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie istnieje możliwość ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką zwierzę dotąd pozostawało, zwanych dalej „zwierzętami bezdomnymi”. Organ nadzoru podziela zatem stanowisko przedstawione w wyroku NSA z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 1256/09 (por. również wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 27 listopada 2007 r. sygn. akt II SA/Wr 424/07 oraz wyrok WSA w Opolu z dnia 7 września 2006 r., sygn. akt II SA/Op 278/06). Równocześnie organ nadzoru zwraca uwagę, że nawet przywołane przepisy ustawy o ochronie zwierząt nie upoważniają rady gminy do nakładania na właściciela zwierzęcia kosztów związanych z jego wylapaniem (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt IV SA/Po 722/17).

W § 17 regulaminu zapisano: „1. Właściciele nieruchomości są zobowiązani do przeprowadzania deratyzacji w miesiącach kwietniu i październiku każdego roku. 2. Deratyzacji podlegają wszystkie nieruchomości położone na obszarze gminy Gostyń”.

Stosownie do art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, rada gminy uprawniona jest wyłącznie do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia. Norma kompetencyjna ustanowiona w ww. przepisie nie obejmuje natomiast nałożenia przez radę gminy takiego obowiązku na podmioty prywatne, ani obciążenia ich kosztami jego realizacji (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2012 r. sygn. akt II SA/Bd 174/12, wyrok WSA w Łodzi z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 386/15 oraz wyrok WSA w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 792/13). Zakres obowiązków właścicieli nieruchomości dotyczących wykonywania zapisów regulaminu wynika z ustawy, która zapewnia ich pełne unormowanie. (por. wyrok NSA z dnia 13 września 2016 r. w sprawie II OSK 3026/14). Organ nadzoru zwraca również uwagę na obowiązek wynikający z art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239), zgodnie z którym właściciel, posiadacz lub zarządzający nieruchomością są obowiązani utrzymywać ją w należyłym stanie higieniczno-sanitarnym, w celu zapobiegania zakażeniom i chorobom zakaźnym, w szczególności zwalczając gryzonie.

Zdaniem organu nadzoru, również regulacji z § 17 ust. 2 regulaminu, zgodnie z którą obowiązkowej deratyzacji podlegają „wszystkie nieruchomości położone na obszarze gminy Gostyń”, nie można uznać za prawidłowe wyznaczenie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji. W wyroku WSA w Gdańsku z dnia 15 czerwca 2010 r. (sygn. akt II SA/Gd 212/10) stwierdzono: „Zakładając racjonalność ustawodawcy należy przyjąć, że celem upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy było zobligowanie organu gminy do kazuistycznego wskazania obszarów na terenie gminy, które ze względu na szczególne usytuowanie, otoczenie czy realizowane tam funkcje bądź inne okoliczności, wymagają poddania ich obowiązkowej deratyzacji. Z analizy całego art. 4 ustawy wynika, że zamiarem ustawodawcy nie było objęcie deratyzacją obszaru całej gminy (...), ale konkretnych jej obszarów”. Podobne stanowisko zaprezentowano w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 580/15: „Założeniem ustawodawcy wynikającym z art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy było bowiem zobligowanie organu gminy

do kazuistycznego wskazania obszarów na terenie gminny, które ze względu na szczególne usytuowanie, otoczenie czy realizowane tam funkcje bądź inne okoliczności, wymagają poddania ich obowiązkowej deratyzacji”.

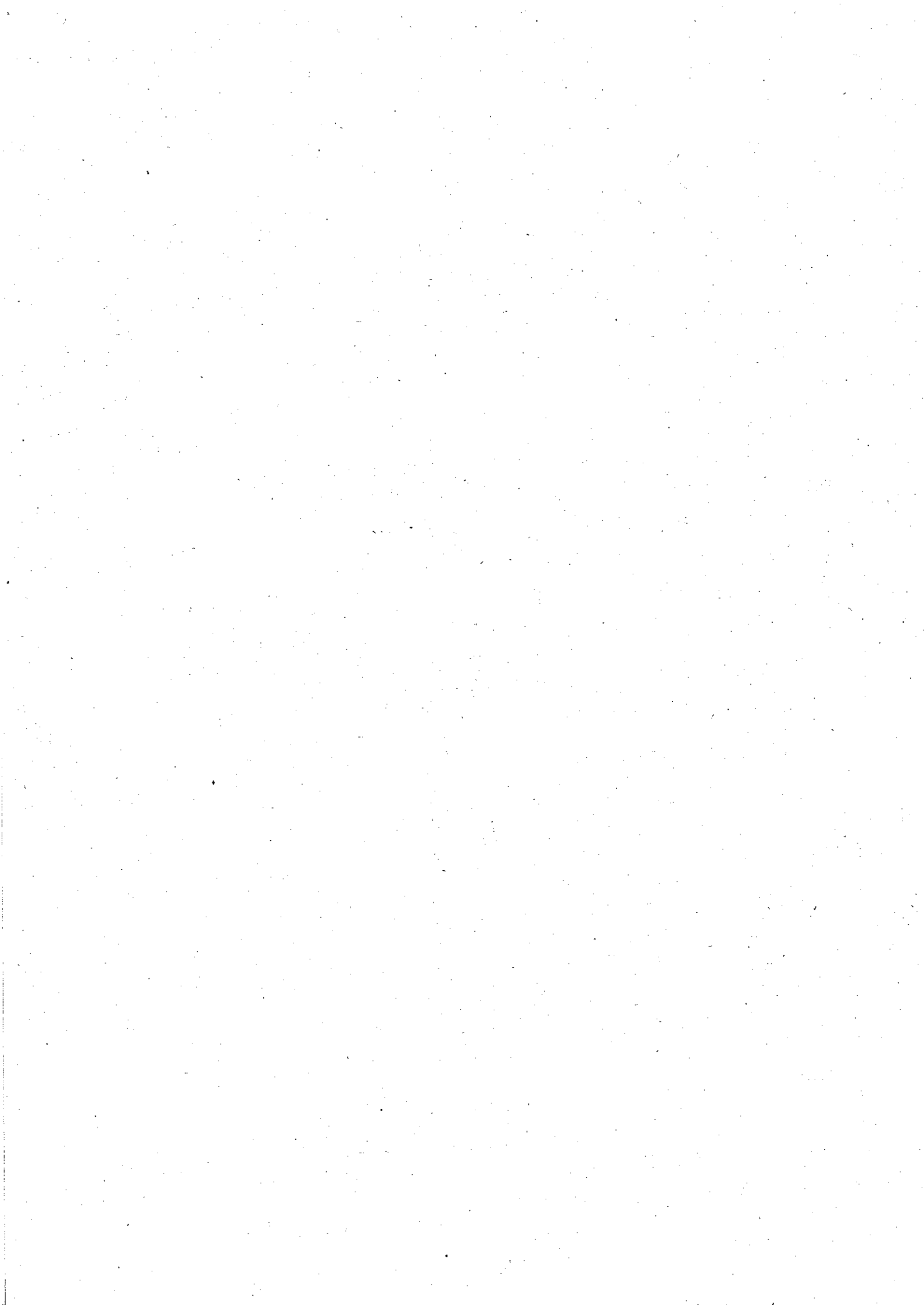
Tym samym rada wadliwie ustaliła element obligatoryjny regulaminu utrzymania czystości i porządku, którym jest określenie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji oraz terminów jej przeprowadzenia, czego skutkiem jest niewykonanie delegacji ustawowej w tym zakresie i nieważność § 17 regulaminu. Wynikający stąd brak uregulowania przez Radę Miejską w Gostyniu kwestii wskazanej w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy jest istotnym naruszeniem prawa, skutkującym koniecznością stwierdzenia nieważności badanej uchwały w całości.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Łukasz Mikołajczyk
*(dokument podpisany
elektronicznie)*

Otrzymują:
Rada Miejska w Gostyniu
Burmistrz Gostynia

Wielkopolski Urząd Wojewódzki
61-713 Poznań
Poznań
al. Niepodległości 16/18 / -
KN-I.4131.1.564.2019.7

Urząd Miejski w Gostyniu
63-800 Gostyń
Rynek 2
Województwo: wielkopolskie
Powiat: gostyński
Gmina: Gostyń
NIP: 6960009836
REGON: 000525731

PISMO

Korespondencja elektroniczna z systemu EZD

W załączeniu rozstrzygnięcie nadzorcze ws. stw. nieważności uchwały nr XI/153/2019 RM w Gostyniu z 28.11.2019 r. (regulamin utrzymania czystości i porządku)

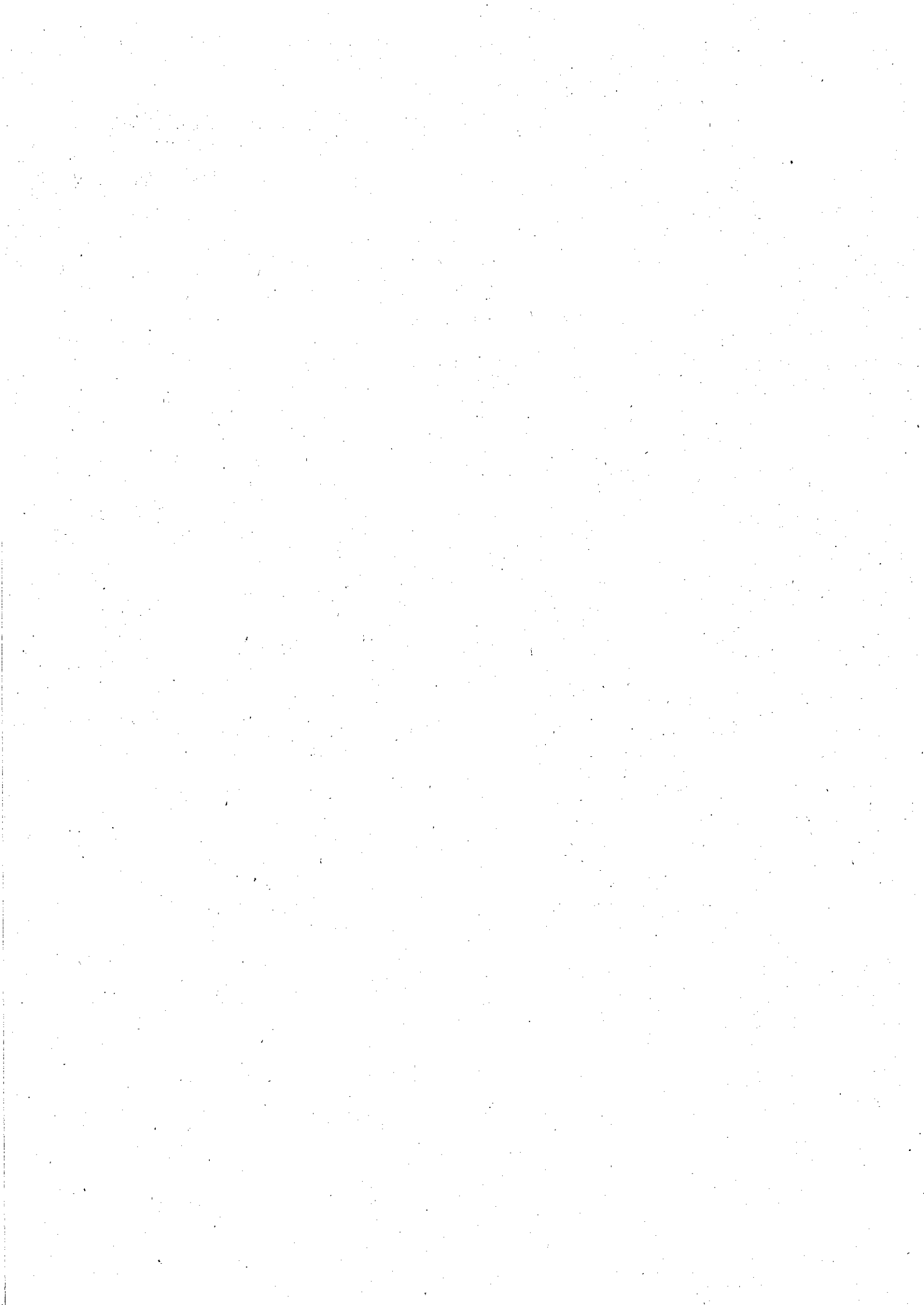
Korespondencję w tej sprawie proszę kierować do mnie za pomocą środków komunikacji elektronicznej zgodnie z art. 39¹ ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.

Załączniki:

1. RN_564 Gostyń rucip.doc.xades
2. RN_564 Gostyń rucip.doc

Dokument nie zawiera podpisu

Podpis elektroniczny

UPP - Urzędowe Poświadczenie Przedłożenia

Identyfikator Poświadczenia: ePUAP-UPP36307962

Adresat dokumentu, którego dotyczy poświadczenie

Nazwa adresata dokumentu: URZĄD MIEJSKI W GOSTYNIU

Identyfikator adresata: 3004023

Rodzaj identyfikatora adresata: ePUAP-ID

Nadawca dokumentu, którego dotyczy poświadczenie

Nazwa nadawcy: WIELKOPOLSKI URZĄD WOJEWÓDZKI W POZNANIU

Identyfikator nadawcy: cya0y8421b

Rodzaj identyfikatora nadawcy: ePUAP-ID

Dane poświadczenia

Data doręczenia: 2020-01-07T14:12:39.391

Data wytworzenia poświadczenia: 2020-01-07T14:12:39.391

Identyfikator dokumentu, którego dotyczy poświadczenie: DOK52925269

Dane uzupełniające (opcjonalne)

Rodzaj informacji uzupełniającej: Źródło

Wartość informacji uzupełniającej: Poświadczenie wystawione przez platformę ePUAP

Rodzaj informacji uzupełniającej: Identyfikator ePUAP dokumentu

Wartość informacji uzupełniającej: 52925269

Rodzaj informacji uzupełniającej: Informacja

Wartość informacji uzupełniającej: Zgodnie z art 39¹ par. 1 k.p.a. pisma powiązane z przedłożonym dokumentem będą przesyłane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Rodzaj informacji uzupełniającej: Pouczenie

Wartość informacji uzupełniającej: Zgodnie z art 39¹ par. 1d k.p.a. istnieje możliwość rezygnacji z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej.**Dane dotyczące podpisu**

Poświadczenie zostało podpisane - aby je zweryfikować należy użyć oprogramowania do weryfikacji podpisu

Lista podpisanych elementów (referencji):

referencja ID-0d042a675b9d6d0d9f5cb36fb4f17f5d :

referencja ID-d14cec7651981d19dfc0944675a87cbb : DokumentElektroniczny_2020_01_07__14_11_49.xml

referencja : #xades-id-7e5767a3ab1ac8ddb36ca53b2463c53b

doko wydziału 7.01.2020

